

Quadrado vindica Mallorca enfront de George Sand

JAUME POMAR

No crec que l'escurçó abastés tanta ràbia,
madame Dudevant, oh gossa o baronessa
de venes emblavides. Quin plaer vols mostrar-nos
en calar foc als temples del teu Déu, tu, vestal
de llengua moradenca? Has gosat orinar
sobre els nostres sepulcres i dius que és com si fossin
les tombes dels teus vells, els nínxols dels teus pares.
Judith armada, atea, t'alces contra la terra
i fas saltar la crisma de l'indefens mossèn
desvalgut, esverat, al peu del sacre altar.
Oh, la sang i la cendra contra aquest cel tan nostre
que ara els rep com un càstic! Tu, la fera ferotge,
portes al fons dels ulls el llamp i la galerna
embolcallats amb frecs de roses vellutades
a la veu sibil·lina que oculta la sevícia.
Mires un cel que et nega, cortesana bessona
de les bacants, i aquesta terra meva et refusa
com defuig el ramat viaranys de cugules.
No et pensis que nous segles t'aplaudeixin la infàmia
que has vingut a vessar damunt el meu país.
Quin ciutadà del món amb la sang generosa
suportarà l'insult de les teves insídies?
No, gossa, aquí no som mentiders ni salvatges,
lladres tampoc: només ens regeix la campana
del temps que el sol s'emporta per enterrar el dia
i pregam a la Verge de dalt del promontori.
Sempre hem viscut del mar i del comerç legal
del peix i de la xeixa, del coral i l'espiga,
i al fons del cor bastim un deix de confiança
en Déu etern, en els poders d'ara i de sempre.
No provis de tocar-ho amb les urpes del vici,
lloba que sols ens mires com a xais de cordeta
i ens penses adormits per cascalls d'innocència
o embrutats per la llum que no et va veure néixer.
Europa ja et coneix, bruixa en zel com les cabres:
si encara et resta cor, has perdut el cervell.

L'Estel

MIQUEL FERRÀ I JUAN *
(1885-1947)

*Companyó qui ens has deixat
quan el cel s'entenebria,
quan l'Estel, velat de sang,
un fum d'odis obscuria
tu que a l'hora del gran dol
abandones la família
i la nostra antiga fe
en la prova renunciés.*

*Vindrà un jorn, sols Déu el
sap,
que a la llum de l'alba grisa
la coloma de la pau
tornarà amb el brot d'oliva.*

*Finirà la passió,
--quina Pascua dolorida--.*

*Hi haurà cendra en tots els
cors,
apagats els focs de l'ira...*

*Un buf d'aire esfondrarà
els castells de la mentida,
i la nua Veritat
brillarà de llum vestida.*

Escultura de Zadkine

*Si, enyorós del que has deixat,
ton esguard que fou tan simple,
albires de nou l'Estel
dins el cel net de calitges,
Sant Martí del Canigó,
que pregàrem junts un dia
i Sant Jordi i Ramon Llull,
fent brostar les arrels vives,
t'acompanyin de bell nou
al costat dels que t'estimen.*

*Mes si el dia no ve mai
i, amb el cor ple d'agonia
s'han de cloure els nostres ulls
en la nit sagnant i trista,
allavors, que el cel clement
ens ajudi en l'altra vida.*

*Jo no em moc del meu camí,
companyó, jo no en sabria;
vull morir fidel a Déu
i a la dama que he servida,
a l'amor posada en creu
i a l'Estel que fou ma guia:
me l'he ben clavat al cor,
sols amb ell l'arrencarien. (1)*

(1937)

* A las pàgines 14 i 15 de *La Veu* hi trobareu un esbós biogràfic de l'autor de *L'Estel* escrit per l'investigador Francesc Lladó i Rotger.

(1) *Poetes Escola Mallorquina*. Biblioteca Bàsica de Mallorca, núm. 22. Editorial Moll, Palma.